

mæssig eller ikke, eller hvorvidt det er rigtigt, naar Indtægten stiger med 30 Rb., at lade Skattebasis stige med 25 Rb. Men man vil see, at Indtægten er beregnet med Mellemrum af 15 Rb., og der er altsaa forudsat et saa nøie Kjenndskab til den Enkeltes Indtægt hos Rigningscommissionen, at den ikke tager feil med et Beløb af 15 Rb. Det forekommer mig at være en Forudsætning, som ikke holder Stik. Man vil maaskee svare mig, at 15 Rb. mere eller mindre ikke gjør stort til Sagen med Hensyn til Indtægten og heller ikke vil have synderlig Indflydelse med Hensyn til Beskatningen. Jeg skjønner imidlertid ikke rettere end, at den Forudsætning, som jeg nævnte, er tilfede, og jeg tvivler meget paa, at det er rigtigt at gaae ud fra den.

Gaaer man nu over til at betragte, hvorledes Skatten skal indtræves i de forskjellige Communer, saa kommer man jo her ind paa den Deel af Loven, som holder sig til Begrebet af en Indkomstskat, idet det er Indkomsten for de Enkelte, der her skal tages i Betragtning. Allerede af selve Scalaen sees jo, at man gaaer ud fra, at Skatteevnen er forskjellig paa Landet, i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn. Naar det nu erindres, at Indkomstskatten egentlig stiller sig den Opgave at træffe Indtægten directe, vil det jo være et Spørgsmaal, hvorvidt den Forskel, der er gjort, er rigtig eller ikke; men affeet herfra turde det dog, naar man erindrer, at den enkelte Skattehaver egentlig er en Familie, hvortil man i Almindelighed regner 5 Personer, og naar man derefter maa antage, at den, der paa Landet ikke har mere end 300 Rb., ikke kan betale nogen Skat, nok være noget tvivlsomt, om denne Skattecensus af 200 Rb., som er foreslået, ikke er for lavt sat. Det er meget tvivlsomt, hvorvidt man kan antage, at en Familie kan leve af 200 Rb.; det er jo et Punkt af stor Betydning, og jeg antager rigtignok, at man i det Hele taget er gaaet for lavt ned, naar man anerkjender, at det er Skatteevnen, man vil træffe; thi den Familie, der ikke har saa meget, den kan leve af, har ingen virkelig Skatteevne. Med Hensyn til Skatteevnen har jo det Princip gjort sig gjældende, at der for Indtægter indtil et vist Beløb — paa Landet

500 Rb., i Kjøbstæderne 600 Rb. og i Kjøbenhavn 1,200 Rb. — skal finde Nedsættelse Sted i Beskatningen, idet Indtægten nedsættes til, hvad man kalder Skatteindtægt. Dette er forsaavidt en Anerkjendelse af det Princip, at man maa tage Hensyn til, hvor stor Indtægten er, og at man ikke kan fordrø Skat af hele Indtægten. Der er imidlertid gjort en Undtagelse, idet det i Slutningen af § 9 staaer, at der for den Indtægt, som høves af Embede osv. eller i Kenter og Udbytte, ikke kan finde saadan Nedsættelse Sted. Man har altsaa her gjort Forskel paa de forskjellige Slags Indtægter; man har gjort Forskel paa, hvad en Mand har i fast Indtægt eller Indtægt af Capitaler, og den Indtægt, som fremkommer paa anden Maade, ved Arbejde. Her er altsaa atter en Tilnærmelse til at komme til den virkelige Indtægt; men, naar denne Sætning er begrundet, naar det er begrundet, at man bør gjøre Forskel paa de forskjellige Slags Indtægter, paa, om en Mand har sin Indtægt ved sit Arbejde eller ved en opsparet Capital, kan jeg ikke indsee, hvorfor man skal blive staaende ved disse 500, 600 eller 1200 Rigsdaler, og hvorfor man ikke gennem hele Loven anerkjender dette Princip som rigtigt. Det er, forekommer det mig, en Uloverensstemmelse, et Brud paa et Princip, som jeg ikke kan ansee for rigtigt. Jeg skjønner ikke, at der er tilstrækkelig Grund til saaledes at blive staaende paa Halveien ved Gjennemførelsen af en Grundsætning, som man maa anerkjende for rigtig.

Spørger man nu om, hvorvidt det hele System, som er opstillet i Loven — det saakaldte Contingentsystem, — er rigtigt, da kan jeg ikke nægte, at det har ført og vil føre til ganske forunderlige Resultater; Staten paa lægger en Skat af en vis Størrelse, men den fordeles paa de forskjellige Individer paa en aldeles forskjellig Maade; det berøer paa, i hvilken Commune en Mand opholder sig, om han kommer til at betale mere eller mindre til Staten. Det er naturligt, at, naar der er Tale om Communeskatter, kan dette ikke undgaaes; thi der berøer det paa Communen selv, paa Individerne, Borgerne, hvorvidt de ville gaae i at beskaffe sig selv; men, naar der er Tale om Skat til Staten, ligeoverfor hvilken alle